

Beverly Cleary (n. 1916) este una dintre cele mai apreciate autoare americane de cărți pentru copii și adolescenți. Cele peste treizeci de titluri ale sale s-au vândut în mai bine de nouăzeci de milioane de exemplare în lumea întreagă. Ramona Quimby, Beatrice „Beezus“ Quimby, Ribsy și Ralph S. Mouse sunt doar câteva dintre celebrele personaje cărora le-a dat viață.

În 1975, a primit Medalia Laura Ingalls Wilder din partea Asociației Americane a Bibliotecilor. În 1981, a primit National Book Award pentru titlul *Ramona and Her Mother*, iar în 1984, Medalia Newbery pentru *Dear Mr. Henshaw* (*Dragă domnule Henshaw*, Ed. Arthur, 2016). În anul 2000, Library of Congress a numit-o „legenda vie“ a literaturii pentru copii, iar pentru contribuția de-o viață adusă literaturii americane, Beverly Cleary a primit în 2003 National Medal of Arts.

Tracy Dockray este o ilustratoare americană. A studiat Artele la New York. Cariera sa a jonglat de la sculptură la teatru de păpuși și până la pictură murală, lucrând pentru spitale și școli. A ilustrat douăzeci și una de cărți, între care două semnate chiar de ea.

Dockray locuiește împreună cu soțul său și un șoricel orfan, o pisică fără păr și un câine lățos.

BEVERLY
CLEARY

Pacostea de Ramona

Ilustrații de Tracy Dockray

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

1 | Ziua cea mare a Ramonei

— *Nu sunt o pacoste, îi spuse răspicat Ramona lui Beezus.*

— *Atunci, nu te mai purta ca o pacoste, răspunse Beezus.*

Stătea la fereastră și o aștepta pe prietena ei Mary Jane, să meargă împreună la școală.

— *Nu mă port ca o pacoste. Cânt și țopăi, zise Ramona, care abia de puțină vreme învățase să sară cu amândouă picioarele odată.*

Ramona nu se considera o pacoste. Indiferent ce spuneau alții, ea nu se văzuse niciodată astfel. Oamenii care tot spuneau că-i o pacoste erau întotdeauna mai mari decât ea, așa că puteau fi nedrepti. Continuă să cânte și să sară.

— *Azi e o zi mare, o zi mare, o zi mare, cânta ea.*

Într-adevăr, pentru Ramona, care se simțea importantă îmbrăcată în rochie, în loc de salopeta

ei obișnuită de joacă, era o zi mare, cea mai importantă zi din întreaga ei viață. Nu mai trebuia să stea pe tricicletă și să se uite la Beezus, la Henry Huggins și la restul fetelor și băieților din vecini cum se duc la școală. De azi, se ducea și ea la școală, pentru că ajunsese în grupa mare de la grădiniță. De azi urma să învețe să citească și să scrie și toate celelalte lucruri care ar fi putut-o ajuta să ajungă la fel ca Beezus.

— Haide, mamă! strigă Ramona, oprindu-se o clipă din cântat și din țopăit. Nu vreau să întâziem la școală.

— Ramona, nu mă bate la cap, zise doamna Quimby. O să ajungem la timp.

— Eu *nu* te bat la cap, protestă Ramona.

Ramona nu intenționa niciodată să cicălească pe cineva. Doar că ea nu era ca adulții, care abia se târau. Ea nu avea răbdare să aștepte. Viața era foarte interesantă și ea trebuia să afle repede ce se întâmpla mai departe. Între timp apăru Mary Jane.

— Doamnă Quimby, aveți ceva împotriva să o ducem noi pe Ramona la grădiniță? întrebă Mary Jane.

— Nu vin cu voi! protestă imediat Ramona.

Mary Jane era genul căreia îi plăcea să se joace de-a familia și voia mereu ca Ramona să fie copilul ei. Dar nimeni n-o putea sili pe Ramona să se poarte ca un bebeluș în prima ei zi de școală.

— De ce nu? o întrebă doamna Quimby pe Ramona. Poți să te duci la școală pe jos, cu Beezus și Mary Jane, ca o fată mare.

— Nu pot, zise Ramona.

Nu se lăsa ea păcălită de nimeni! Fără îndoială că Mary Jane intenționa să turuie cu vocea aia caraghioasă pe care o folosea când se juca de-a mama, s-o țină de mână și s-o ajute să traverseze,

și toată lumea avea să se uite la Ramona ca la un bebeluș.

— Te rog, Ramona, interveni Beezus. Ar fi foarte nostim să te prezentăm noi educatoarei de la grupa mare.

— Nu! zise Ramona, bătând din picior.

Poate să fi fost nostim pentru Beezus sau Mary Jane, dar nu și pentru ea. Doar un adult adevărat trebuia s-o ducă pe ea la școală. Avea de gând să facă ditamai scena, dacă era nevoie. Iar când făcea Ramona ditamai scena, de obicei i se făcea pe plac. Scenele mari și zgomotoase erau necesare frecvent, atunci când se întâmpla să fii cel mai mic membru dintr-o familie și cea mai mică fetiță de pe stradă.

— Bine, Ramona, zise doamna Quimby. Nu face o scenă. Dacă nu vrei, nu-i nevoie să te duci cu fetele. Te duc eu.

— Hai mai repede, mamă, zise Ramona veselă, după ce le văzu pe Beezus și pe Mary Jane ieșind pe ușă.

Dar când Ramona ieși în cele din urmă din casă cu mama ei, observă dezamăgită că una dintre prietenele mamei, doamna Kemp, se apropia

împreună cu fiul ei, Howie, și cu surioara lui, Willa Jean, aflată încă în cărucior.

— Hai mai repede, mamă, o zori Ramona.

Nu avea chef să-i aștepte pe cei din familia Kemp. Pentru că mamele erau prietene, se așteptau ca și ea să fie prietenă cu Howie.

— Bună, fetelor! strigă doamna Kemp, așa că mama Ramonei trebui s-o aștepte, bineînțeles.

Howie se uită cruciș la Ramona. Nu avea nici el chef să fie prieten cu ea, la fel cum nu avea nici ea. Ramona îi întoarse privirea. Howie era un băiat voinic, cu păr lung și ondulat („Ce risipă a făcut natura pe un băiat!“ remarcase cândva mama lui). Avea blugi noi, suflecați, și o cămașă tot nouă, cu mâneci lungi. Nu părea câtuși de puțin încântat că începea grupa mare. Ramonei i se părea mereu că asta era problema cu Howie: nu era niciodată încântat de nimic. Willa Jean avea părul drept și i se părea interesantă Ramonei pentru că era mereu murdară. Acum tocmai împingea cu limba afară din gură un biscuit mes-tecat și râdea de fapta ei atât de inteligentă.

— Azi, copilașul meu mă părăsește, remarcă zâmbind doamna Quimby, în timp ce micul grup

se îndrepta pe strada Klickitat către școala Glenwood.

Ramonei, căreia altminteri îi plăcea să fie copilul mamei, nu-i plăcea deloc să i se spună așa, mai ales de față cu Howie.

— Cresc repede, observă doamna Kemp.

Ramona nu înțelegea de ce oamenii mari vorbesc mereu despre cât de repede cresc copiii. Crescutul i se părea cel mai lent lucru din lume, mai lent chiar decât venirea Crăciunului, atunci când îl așteptai. Avusese de așteptat ani în șir numai ca să ajungă la grupa mare de la grădiniță, iar ultima jumătate de oră se scursese mai încet decât oricând.

Grupul ajunsese la intersecția de lângă școala Glenwood și Ramona descoperi încântată că patrula școlară de circulație, adică băiatul care dirija traficul pentru copii în acel colț, era chiar Henry Huggins, prietenul lui Beezus. După ce Henry îi ajută să traverseze, Ramona o luă la fugă spre grădiniță, o construcție provizorie din lemn, cu teren de joacă. Mame și copii intrau deja pe ușa deschisă. Unii copii păreau înspăimântați, iar o fetiță plângea.

— Am întârziat! strigă Ramona. Hai mai repede!

Dar Howie nu era genul de băiat care să se grăbească.

— Nu văd să aibă triciclete, zise el critic. Și nici groapă de nisip.

Ramona îl privi cu dispreț.

— Aici nu mai suntem la grupa mică. Tricicletele și nisipul sunt pentru copiii mici de la grădiniță.

Își exilase propria tricicletă în garaj, pentru că arăta prea copilărește pentru o fetiță ca ea, care mergea deja la școală. Câțiva băieți mari din clasa întâi trecură în fugă pe lângă ei, strigându-le batjocoritor:

— Copilași de grădiniță! Copilași de grădiniță!

— Nu suntem *copilași*! ripostă Ramona în urma lor, apoi intră după doamna Quimby în clădirea grădiniței.

Înăuntru, nu îndrăzni să se dezlipească de mama. Totul arăta ciudat și erau multe lucruri de văzut: măsuțe cu scăunele mici; un șir de dulapuri, fiecare cu alt desen pe ușă; o mașină

de gătit de jucărie și cuburi de lemn destul de mari încât să se poată sta pe ele.

Educatorea era nou-venită la școala Glenwood și se dovedi foarte tânără și drăguță. Ramonei nu i se părea că ar fi om mare de multă vreme. Se zvoinea chiar că nu mai lucrase niciodată cu copii.

— Bună, Ramona. Eu sunt domnișoara Binney, zise ea, rostind distinct fiecare silabă, în timp ce-i prindea în piept o hârtie cu numele „Ramona“. Bun venit în grupa mare de la grădiniță!

Domnișoara Binney o luă pe Ramona de mână și o conduse la una dintre măsuțele cu scăunele.

— O să rămâi aici, atâta timp cât nu apare vreo surpriză, zise ea zâmbind...

„Trebuie să apară o surpriză!“ se gândi Ramona. „Probabil că vrea să-mi facă un cadou!“ își zise ea, și știu imediat că-i plăcea domnișoara Binney.

— La revedere, Ramona, zise doamna Quimby. Să fii cuminte.

Ramona o privi pe mama ei ieșind pe ușă și hotărî că școala îi plăcea chiar mai mult decât sperase. Nimeni nu-i spusese că va primi o surpriză chiar din prima zi. „Oare ce fel de cadou o fi?“ se întrebă ea, încercând să-și amintească dacă Beezus primise vreodată ceva în dar de la educatoarea ei.

Ramona ascultă cu atenție vorbele domnișoarei Binney atunci când îl conduse pe Howie la o măsuță, dar auzi doar atât:

— Howie, aș vrea să stai aici.

„Aha“, se gândi Ramona. „Nu le spune tuturor de surpriză. Asta înseamnă că domnișoara Binney mă place pe mine cel mai mult.“

Ramona îi urmări cu atenție pe toți ceilalți copii care soseau. Domnișoara Binney îi așeză pe fiecare la locul lui fără să mai pomenească de vreo surpriză. Ramona se întrebă dacă darul ei va fi învelit în hârtie colorată și legat cu o fundă frumoasă, la fel ca un cadou aniversar. Ea așa spera.

În așteptarea darului, Ramona se uită la ceilalți copii prezentați domnișoarei Binney de mamele lor. Doi dintre ei i se părură interesanți. Un băiețel pe nume Davy, mic, subțire și plin de energie. Era singurul băiat din clasă îmbrăcat în pantaloni scurți și Ramonei îi plăcu imediat. Ba, chiar îi plăcea atât de mult, încât se gândi că ar fi vrut să-l sărute.

Cealaltă persoană interesantă era o fată mai mare pe care o chema Susan. Părul lui Susan arăta ca al personajelor desenate din cărțile demodate de povești care îi plăceau lui Beezus. Era castaniu-roșcat și atârna în bucle ca niște arcuri, care îi cădeau pe umeri și se legănav când mergea. Ramona nu mai văzuse niciodată astfel de bucle. Toate fetele cu părul creț pe care le cunoștea erau tunse scurt. Ramona puse mâna pe părul ei scurt și drept, de un castaniu banal, și își dori

să fi atins buclele acelea strălucitoare. Jinduia să întindă una dintre ele, ca să vadă dacă se strânge la loc ca un arc. *Boing!* își imaginează Ramona sunețul pe care îl scotea un arc dintr-un desen animat de la televizor, dorindu-și bucle ca ale lui Susan, care să facă *boing-boing*.

Howie o întrerupse pe Ramona din admiratul părului lui Susan.

— Cât de repede crezi că ne lasă afară să ne jucăm? întrebă el.

— Poate că după ce îmi dă domnișoara Binney cadoul, răspunse Ramona. A zis că are o surpriză pentru mine.

— De ce să-ți dea ție un cadou? vru să știe Howie. Mie nu mi-a spus că-mi dă nimic.

— Poate că pe mine mă place mai mult, zise Ramona.

Vestea asta nu-l făcu pe Howie prea fericit. Se întoarse spre băiatul de lângă el și îi spuse:

— *Ea* o să primească un cadou.

Ramona se întrebă cât trebuia să mai aștepte acolo până primea cadoul. Ar fi vrut ca domnișoara Binney să înțeleagă cât de greu îi era să aștepte. După ce sosi ultimul copil și plecă ultima mamă înlăcrimată, domnișoara Binney le explică